

Masterton je jedním z nejlepších britských
krimi spisovatelů. Jestli jste od něj ještě
nic nečetli, přečtěte si hned všechno!
Daily Mail

TANEC

Graham Masterton

V OHNI

HOST

Dead Girls Dancing

Copyright © Graham Masterton, 2016

Cover photos by Jason Wong / Unsplash
and Arsirya / Shutterstock.com

Translation © Radka Klimičková, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0986-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-0987-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0988-1 (MobiPocket)

1

Zrovna začali tančit na skladbu „Blackthorn Stick“, když vtom Catriona škobrtla a zastavila se. Zatahala za rukáv Brendana a ten se zastavil také. Malá Aoife tančila hned za nimi a skoro do nich narazila.

„Co se děje, Cat?“ zakřičel na ni Brendan. Musel zvýšit hlas, protože píšely a irské housle, nemluvě o klepání tvrdých podrážek dalších čtrnácti tanečníků na parketové podlaze tanečního studia v šestiosminovém rytmu, byly tak hlasité, že se vracely ozvěnou. „Nepřipadá ti, že se tu něco pálí?“ zakřičela Catriona.

Brendan a Aoife dvakrát třikrát popotáhli nosem. „Ne, Cat, to jsou jen zplodiny z auta, nic víc,“ odpověděl Brendan.

„Zplodiny z auta? Mně to teda jako žádný zplodiny nepřipadá.“

„Ale jasně že to je z auta. Bude to ten Noonan z pohřebního ústavu vedle. Nechává si ten svůj pohřebák nastartovanej, aby mu nechcípł dřív, než dojede na hřbitov! Když jsem sem ráno šel, málem jsem se udusil!“

„Brendane? Catriono? Nějaký problém?“ zavolal na ně taneční instruktor a trenér Nicholas. Stál na druhé straně sálu vedle CD přehrávače, jednu ruku v bok a ve druhé mobilní telefon. Nicholas byl holohlavý, měl upravenou bílou bradku a v jednom uchu diamantovou náušnici.

„V pohodě, Nicholasi, nic se neděje!“ zavolal na něj Brendan. Několikrát klepl nohou, aby znovu chytil rytmus, a pokračoval

v hlasitém tanci. Aoife se k němu přidala. Po několika krocích se ale znovu zastavila a nakrčila nos.

„Myslím, že máš pravdu,“ zakřičela a naklonila se Catrioně blíž k uchu. „Rozhodně tu něco divně smrdí a vůbec mi to nepřípadá jako Noonanův pohřebák! Ani nevidím, že by se sem po schodech táhl nějaký kouř z výfuku, ty jo?“

Catriona se zhluboka nedechla, potom ještě jednou, a přikývla. „A neřekla bys, že je to čím dál silnější? Já ti nevím. Je to jako ten smrad z pivovaru Murphy’s, jenom je v tom víc spáleniny.“

Chystala se mávnout na Nicholase, ale spatřila, že trenér klečí na jednom kolenu a pomáhá Sinéad zapnout uvolněnou přezku na botě. Vypadalo to, jako by ji žádal o ruku — tedy ne že by k něčemu takovému mohlo dojít, protože si už dávno vzal svého partnera Tadhga. Catriona se znovu otočila k Aoife. „Zajdu se tam mrknout.“

Rychle přešla sál ke dveřím, které vedly na schodiště, a tvrdé podrážky jejích bot hlasitě klapaly po podlaze. Catriona byla vysoká hubená dívka s bledým obličejem posetým pihami a spoustou rusých kudrnatých vlasů, které si svazovala stužkou na vrcholku hlavy, takže obvykle nepotřebovala na vystoupení žádný přičesek. Dnes dopoledne měla na sobě jednoduché smaragdově zelené taneční šaty a byla bez make-upu — měli koneckonců jen trénink.

Když přistoupila ke dveřím, Nicholas vstal a vypnul CD přehrávač. Hudba náhle ztichla a spolu s ní i kastaněty podpatků a špiček bot na parketové podlaze.

„Vaše kroky *shuffle* jsou absolutně mimo rytmus!“ zavolal Nicholas. „Ježíši, vždyť to zní jak králíci na plechové střeše! To proto, že někteří z vás nezvedají u *double clicku* zadní nohu tak vysoko, jak jsem vám ukázal. No tak, vždyť víte, co máte dělat! Začneme znovu.“

Jakmile se ve studiu rozhostilo ticho, zaslechla Catriona zpoza dveří zvláštní hučivý zvuk s šustivým podtónem, jako by podzimní vítr hnal listí tunelem.

„Cat? Kam jdeš, holka?“ zavolal na ni Nicholas. „Neodcházíš od nás, že ne?“

„Připadá mi, že cítím kouř, Nicku,“ odvětila. „Chtěla jsem se podívat, odkud to jde.“

Nicholas zavětril, ale potom pokrčil rameny: „Ne. Já osobně teda necítím nic. Je ale fakt, že mě pořád ještě nepřešlo to nachlazení.“

„Já ti to říkal,“ ozval se Brendan. „Noonan rozehřívá ten svůj pohřebák. Řekl bych, že se nás všechny snaží udusit, aby měl víc zákazníků.“

Catriona popadla kulatou kliku u dveří, ale okamžitě ucukla. „Ježíši Kriste,“ vyjekla, protože klika byla horká — horká jako konvice, v níž se právě uvařila voda na čaj.

„Doufám, že tě nezdržujeme, Catriono!“ houkl na ni Nicholas.

Catriona si stáhla dlouhý rukáv tanečních šatů a zakryla si jím dlaň. Otočila klikou a otevřela dveře dokořán, ale v tom okamžiku do ní zezadu narazil proud vzduchu z místnosti, porýv větru, jako by se kolem ní na schodiště snažil rychle procpat nějaký netrpělivý duch. Nadzvedl jí šaty, prameny vlasů jí vzlétly a ozval se podivný hvízdavý zvuk, jakoby bolestný a triumfální zároveň.

Catriona spatřila schodiště zastřené oparem světle šedého kouře, ale jakmile chodba nasála vzduch z místnosti, ozval se ohlušující výbuch a do sálu se vyvalilo oranžové peklo. Otevřenými dveřmi se dovnitř vedral oheň a rozlezl se po stropě. Catriona zaječela a vmžiku ji pohltily plameny. I ostatní tanečníci křičeli a ječeli, když se k nim prodrala ohnivá vichřice.

Někteří klesli na kolena, jiní si zakryli obličej rukama a slepě klopýtali a naráželi do ostatních.

Během několika vteřin se všechno hořlavé ve studiu vzni-tilo a teplota vystoupala natolik, až měli tanečníci pocit, že vdechují jen dusivé horko. Rozkošnické oranžové plameny pokroutily zelené polyesterové závěsy, čalouněné židle po stranách studia doutnaly a valil se z nich kouř, a dokonce i lakovaná podlaha začala praskat. Zrcadlo na zadní stěně místnosti hlasitě zavržalo a objevila se na něm úhlopříčná prasklina.

Catriona hořela od hlavy k patě. Trhavými pohyby, jako by hrála na buben, si pleskala po obličejí a trupu a poskakovala kolem ve strašlivé parodii na tanec *treble jig*. Všechny rusé kudrny měla spečené, až na několik loken na temeni, kde byly vlasy nejhustší a hořely jako svíčky na narozeninovém dortu. Bledý pihovatý obličej se seškvařil do černé masky démona s hlubokými rudými puklinami na čele a kolem očí. Větší část šatů už shořela na černé vločky, a vzňaly se jí dokonce i tvrdé taneční boty.

V tu chvíli už byl vzduch v sále k nedýchání horký a místnost se plnila hustým dusivým kouřem. Tanečníci se v panice motali kolem a jejich podpatky klapaly na podlaze.

„Zůstaňte pohromadě!“ zaječel Nicholas. „Všichni se chytte za ruce! Zůstaňte pohromadě!“

Brendan kašlal a sípal, přesto se mu podařilo ze sebe strhnout světle modrý bavlněný svetr, který měl uvázaný kolem pasu. Zvedl ho před sebe a snažil se dostat ke Catrioně tak blízko, aby ji do něj mohl zabalit a plameny udusit. Než k ní ale došel, padla na bok na podlahu a s tupým zaduněním se udeřila do hlavy. Překulila se na záda a zůstala ležet, z oblečení se jí kouřilo, nohy sebou cukaly a ruce měla zkřížené před sebou, jako by se modlila.

Brendan u ní poklekl a váhavě k ní natáhl ruku, ale z jejích krví zalitých očí poznal, že už ho nevidí, je blízko smrti a nic už ji nemůže zachránit. Pokřížoval se, zakašlal a vstal. Chránil si obličej svetrem a potácel se plameny a létajícími jiskrami k ostatním.

„Všichni nahoru na půdu!“ křičel Nicholas hlasem zhrublým kouřem. „Dolů po schodech nemůžeme, takže musíme všichni nahoru! Patricku, pomoc Niamh! Ciaro, tudy! No tak, všichni, rychle! Držte se pohromadě!“

Mával kolem sebe rukama a vedl ostatní do vzdálenějšího konce studia, kde se malými dveřmi dalo vyjít nahoru na půdu. Brendan tam byl jen jednou, když Nicholasovi pomáhal ukládat bedny se starými tanečními kostýmy. Věděl, že se tam nachází vikýřové okno vyhlížející na roh Shandon Street, které budou moci otevřít a volat o pomoc.

Brendan se ohlédl na Catrionu. V kouři už ji sotva viděl; stále ležela bez hnutí na zádech a obklopoval ji kruh plamenů, jako by ležela na pohřební hranici.

Vedle Brendana stál sehnutý mladý Duncan se střapatými vlasy a vykašlával dlouhé provazy hlenu. Brendan Duncana jednou rukou popadl za pásek na kalhotách a druhou rukou za krátký rukáv a trhavými pohyby ho klopýtajícího vlekl ke konci místnosti. Ostatní tanečníci stáli ve skupince a v panice do sebe strkali, zatímco Nicholas zápasil s klíčenkou a snažil se najít ten správný klíč ke dveřím na půdu. Ozývala se tlumená zaúpění a vzlyky, ale nikdo z tanečníků neječel ani nekřičel. Kouř byl příliš palčivý a nedal se vdechnout. Většina z nich měla ruce přitisknuté na obličej, jako by se rozhodli mlčet navždy.

Nicholasovi se podařilo najít správný klíč, když tu plameny v sále najednou poklesly jako smečka vzdorovitých psů, kteří

dostali nakázáno lehnout. Pukání hořícího laku se ztišilo do sporadického praskotu. V místnosti panovalo napjaté ticho, které přerušovalo jen cvakání klíče v zámku.

Panenko Marie, pomyslel si Brendan. Zdálo se, že oheň pozřel sám sebe a budou zachráněni. Plíce mu téměř pukaly, jak zadržoval dech, a dotáhl Duncana ke dveřím na půdu zrovna ve chvíli, kdy je Nicholas otevřel dokořán.

Se škodolibým zahvízdáním vylétl z půdy vzduch. Oheň v tanečním studiu se okamžitě rozhořel ještě zuřivěji než předtím a řvoucí plameny pohltily celou místnost až po strop. Brendan ucítil náraz horka vzadu na krku, a aniž si to uvědomil, vzplály mu vlasy. Nicholase a jeho tanečnice za několik vteřin pohltila vřava oranžového ohně. Když se znovu objevili, všichni hořeli od hlavy až k patě, ječeli a mávali rukama.

Obklopení spálenými zbytky vlasů a oblečení vířícími kolem tančili v obludné parodii na „Blackthorn Stick“. Tvrdé podrážky jejich tanečních bot klapaly ve smrtelné agonii po podlaze. Bylo to, jako by se *feis*, irský festival tance, konal v pekle.

Jeden po druhém klopýtali a padali na podlahu, kde zůstali ležet a hořeli dál. Zdálo se, jako by se na nich oheň živil, ale zároveň byl s každým pozřeným tanečníkem hladovější. Plameny přes ně s tlumeným hučením přelézaly a začaly šplhat po schodech na půdu, kde postupně zapalovaly sisalový koberec, jako by nahoře někoho vycítily a dychtivě se ho vydaly hledat.

2

Katie s vrchním inspektorem MacCostagáinem zrovna procházela čtvrtletní rozpočet, když z hasičské stanice ve vedlejší budově zaslechla kvílení sirén.

Nejdřív tomu nevěnovala pozornost a dál s vrchním inspektorem diskutovali o tom, jak nejlépe upravit rozpis služeb, aby se ušetřilo. Bude také třeba provést nábor dalších detektivů, protože strážmistr Lynch a detektiv Ó Broin mají na jaře odejít do penze a Katie ještě nemá k dispozici žádné nové absolventy, kteří by na volné pozice detektivů mohli nastoupit.

„Nedá se nic dělat, Katie, ministerstvo nás ohlodalo na kost,“ povzdychl si vrchní inspektor MacCostagáin. Vytáhl kapesník a hlasitě se vysmrkal. „Přesto budeme muset přijít na nějaký způsob, jak ušetřit nějaké chechtáky, i kdybychom museli prodat všechna auta a jezdit po městě ve dvoukoláčích.“

„To by mi nevadilo,“ usmála se Katie. „Můj první kluk mě v jednom malém dvoukoláku tahal. Milovala jsem to. Byly mi čtyři a jemu šest. Dalaigh, tak se jmenoval, a vždycky voněl po karamelách. I když to možná bylo po čůránkách a já jenom měla romantické představy.“

Zaslechli další sirénu a hned za ní další. Vrchní inspektor MacCostagáin na Katie tázavě pozvedl jedno šedivé obočí. „Slyším potíže.“

Natáhl se, aby si vzal telefon, ale v tu chvíli Katiin mobil zahrál melodii „Fear a’ Bhàta“. Katie ho vytáhla z kapsy saka a přijala hovor. Volal strážmistr Begley.

„Asi jste slyšela ta hasičská auta, madam. V tanečním studiu Toirneach Damhsa hoří. Je to dole na konci Shandon Street u Farren's Quay, hned vedle pohřebního ústavu Jera Noonana. Právě mi volali z hasičské stanice, že v tom požáru uvízli lidé.“

„Řekli vám, kolik jich je?“

„Nevěděli to přesně, ale podle všeho tam zrovna probíhala zkouška taneční skupiny, takže bych řekl, že jich tam muselo být alespoň osm. Už tam vyslali šest vozů a jel tam i kapitán Whalen.“

„Přebral to komisař Pearse?“

„Přebral, samozřejmě. Poslal tam inspektora Caffertyho, aby na to dohlédl. Taky tam zavolali sanitky a Červený kříž, pokud by byly potřeba další vozy.“

Katie zakryla mikrofon dlaní a obrátila se na vrchního inspektora MacCostagáina. „Na konci Shandon Street hoří. Taneční studio, uvízli tam lidé. Možná je jich až osm.“ Potom ruku od mikrofonu zase odtáhla a pokračovala v hovoru se strážmistrem Begleym.

„Řekli vám hasiči, kdo jim volal?“ zeptala se ho.

„Nějaký kolemjdoucí, tedy to jim alespoň řekl. Viděl za okny budovy plameny a ze střechy stoupat kouř. Na linku 112 vlastně volalo sedmnáct lidí skoro zároveň. Všechna jejich čísla máme zaznamenaná, kdybychom je později potřebovali prověřit.“

„Dobře, Seane, děkuju vám. Jedete tam?“

„Jedu, ano. Vezmu s sebou O'Donovana a Markeyho.“

„Informujte mě, ano?“

Katie zavřela účetní knihu a vstala. „Měla bych asi vyrazit taky. Určitě se tam v plné síle objeví média, a jestli tam hasiči posílají tak vysokou šarži, bude vhodné, abych se tam ukázala i já.“

„Ježíši,“ hlesl vrchní inspektor MacCostagáin. „Jestli mám z něčeho husí kůži, je to představa, že jsem uvízl v nějaké hořící budově. Tak umřel můj strýček Phelim. Ten tedy neuvízl, jen usnul, ale výsledek byl stejný.“

„Co se mu stalo?“ ptala se Katie, zatímco si sbírala kabelku, propisovačku a notebook.

„Byl na šrot jako obvykle. Padl do postele, zapálil si cigaretu a usnul. Byl to kus chlapa, ale teta říkala, že když ho našli, vypadal jako malá zuhelnatělá opička.“

„Uvidíme se později,“ rozloučila se Katie. Rychle došla do své kanceláře a z věšáku sundala reflexní vestu. Den venku byl šedý a větrný, ale zatím nepršelo. Na střeše budovy naproti sedělo šest nebo sedm vran a pírká jim čechral vítr. Katie nebyla pověřivá, ale nelíbilo se jí, když tyto ptáky viděla usazené v hejnech — vždycky měla pocit, že je to předzvěst nějakého neštěstí.

Cestou ven se zastavila na prahu operační místnosti a zavolala na detektiva Dooleyho.

„Roberte! Jdu k tomu požáru na Shandon Street! Půjďte se mnou, ano?“

Detektiv Dooley se natáhl pro svou reflexní bundu, ale Katie mávla rukou. „Tohle si neberte. Nechci, abyste byl nápadný.“

Detektiv Dooley byl nejmladší muž z jejího týmu. Nosil vyčesané vlasy a přiléhavé kalhoty a vypadal jako vysokoškolák, ačkoli právě oslavil čtyřiaadvacáté narozeniny. Jeden z důvodů, proč ho Katie chtěla vzít s sebou, byl ten, že se uměl dobře vmísit do davu lidí různého věku, zvláště mezi mladší. Když přijeli k vážnému požáru, hasiči se zabývali ohněm, zatímco Katiini detektivové soustředili svou pozornost na lidi, kteří ho sledovali. Přes tři čtvrtiny žhářů se zdržují u budov, které zapálili, protože je vzrušuje vidět je v plamenech.

Detektiv Dooley následoval Katie k výtahům. Musel popoběhnout, aby jí stačil.

„Vysílají o tom živě na rádiu *RedFM*, o tom požáru,“ oznámil jí, když výtah sjel do přízemí. „Taky po telefonu mluvili s člověkem, který té taneční skupině dělá manažera — nějaký Danny Coffey? Říkal, že v té budově bylo alespoň sedmnáct lidí, šestnáct tanečníků a jejich trenér. Byli tam na poslední velké zkoušce před taneční soutěží, která se koná příští týden.“

„Danny Coffey, ano,“ přikývla Katie. „Slyšela jsem o něm. Začínal s Michaelem Flatleym, že? A jaké byly ty nejnovější zprávy? Podařilo se odtamtud někomu dostat?“

„Zatím ne, podle toho, co ten reportér říkal. Zatím nemáme žádné zprávy ani od inspektora Caffertyho.“

Rychle prošli nablýskanou recepcí a zamířili ke dveřím na parkoviště. Ve chvíli, kdy už byli téměř u nich, Katie zahlédla odlesk otvíraných vstupních skleněných dveří, a když se otočila, spatřila, jak na stanici vchází Conor Ó Maille.

Matko Boží, pomyslela si. Teď ne. A ne před Dooleym.

Conor ji zahlédl a vyrazil k ní kolem strážmistra za recepční přepážkou. Měl na sobě dlouhý olivově zelený kabát do deště a naleštěné hnědé polobotky, tmavě hnědé vousy čerstvě zastřižené. Když se přiblížil, Katie se zastavila a počkala na něj. Detektiv Dooley ustoupil o dva tři kroky dozadu. Stejně jako všichni v Anglesea Street věděl, že mezi Katie a Conorem něco je. Slyšel i o tom, že na stanici přijela Conorova manželka a sháněla se po svém muži.

„Katie?“ oslovil ji Conor. Ve tváři měl zvláštní výraz, napůl prosebný, napůl agresivní. Šestiletý Dalaigh se svým dvoukolákem byl sice cítit karamelami nebo močí, ale Conor voněl vodou po holení Chanel Bleu. Oči měl mahagonově hnědé.

„Jedu teď k něčemu naléhavému, Conore,“ řekla Katie a oběma rukama chytila klogy své reflexní bundy, aby zdůraznila, co bylo na první pohled zřejmé. „Určitě jsi slyšel ty sirény.“

„Samozřejmě, slyšel. Jen jsem si s tebou potřeboval promluvit.“

„Já s tebou taky potřebuju mluvit. Hlavně o těch psích zápasech. Ale musí to počkat, dokud se nevrátím. V tom hořícím domě jsou podle všeho lidé.“

„Tak dobře,“ souhlasil Conor. „Jak to uděláme? Zavoláš mi?“

„Bydlíš pořád v penzionu Gabriel House?“

„Jo, ale zítra se vracím do Limericku.“

„I s paní Ó Mailleovou?“ zeptala se Katie, ale okamžitě toho litovala.

„Katie...“ začal Conor a natáhl k ní ruce.

„Zavolám ti později,“ řekla Katie. „Teď musím jít. Máme tu lidi v kritičtější situaci, než jsme ty a já.“

Jakmile zabočili na nábřeží Merchants Quay, spatřili nad řekou viset tmavý příkrov kouře, a když přešli most Patrick's Bridge, uviděli blikání modrých světél a šest hasičských vozů natěsnaných na pěší zóně před tanečním studiem Toirneach Damhsa. Jer Noonan, majitel pohřební služby, přešel se svým pohřebním vozem o kus dál na Shandon Street, aby nestál hasičům v cestě. Jeho auto teď parkovalo ve svažité části ulice před křižovatkou s North Abbey Street, ve voze zůstala rakev z tmavého dubu a na ní bílé růže poskládané do nápisu TÁTA. Na protější straně mostu Griffith Bridge se shromáždil dav alespoň dvou nebo tří set sledujících a na North Mall, na téže straně řeky jako hořící budova, stáli další. V dostatečném odstupu od místa neštěstí je ale držela hlídková policejní auta zaparkovaná

uprostřed silnice. Pod stromy stály seřazené sanitky a Katie zahlédla další dvě, které spěchaly na místo a jejichž modré majáčky blikaly na nábřeží Bachelor's Quay. Hospoda Friary Pub s modrým průčelím na rohu byla evakuována, jen jeden její host dál postával ve dveřích, kouřil a v ruce držel pintu tmavého piva. Krizové situaci kolem zjevně nevěnoval pozornost.

Katie vystoupila z auta a do uší ji udeřil řev naftových motorů, křik hasičů a hučení vysokotlakých požárních hadic. Kolem ní se k řece valil hustý šedý kouř, který s sebou nesl palčivý zápach nejen hořícího dřeva a plastů, ale i něčeho dalšího, co jí hrozivě připomínalo zahradní grilování. O bílou fasádu domu se opíraly tři žebříky, dva na přední straně budovy a jeden v boční uličce. Hasiči u čelní strany domu rozbili okna tanečního studia a stříkali dovnitř silné proudy vody. Jeden hasič po straně odtrhával z okna zrelé pletivo, aby se dostal do prvního patra.

Z oken a ze střechy se valil kouř s oranžovými jiskrami. Katie si všimla, že některé střešní trámy už musely prohořet, protože šedé břidlicové tašky se uprostřed střechy propadly a za tu chvíli, co požár sledovala, zmizely za zdmi domu.

Katie sledovala, jak detektiv Dooley přešel ulici a vmísil se do davu, a potom opatrně překročila stočené červené hadice za kapitánem Whalenem, který stál poblíž se dvěma svými kolegy. Všimla si, že na rohu Farren's Quay postává několik reportérů a sleduje ji — Fionnuala Sweeneyová z *RTE*, Fergus O'Farrell z *RedFM*, Jean Mulliganová z *Evening Echo* a Jimmy McCracken, novinář na volné noze, který svou reportáž pravděpodobně zavolá do *Examineru*. Když se objevila Katie, pro média to bylo znamení, že se jedná o vážnou situaci.

„Jak to vypadá, Mattheve?“ zeptala se kapitána Whalena.

Matthew Whalen byl vysoký zavalitý muž, kterému krk přetékal přes límec košile a pásek přes uniformu v pase napínalo velké břicho. Tváře měl tak červené, jako by je opálily požáry za celou řadu let jeho služby, a zrzavý knír a obočí měl naježené, jako by ho právě ožehly plameny. Ačkoli vypadal velmi vznětlivě, Katie s ním spolupracovala při několika vážných incidentech, včetně povodně, úniku plynu a zřícení budov, a věděla, že je klidný, rozvážný a velice zkušený.

„Á, Katie, dobrý den! Z toho, co zatím víme, je v tanečním studiu v prvním patře sedmnáct osob. To znamená šestnáct tanečnicků a jejich trenér. Zatím jsme nikoho z nich neviděli. Tenhle požár je nezvykle intenzivní, to mi věřte, a bude nám trvat minimálně ještě pár minut, než budeme moci bezpečně vstoupit dovnitř. Problém je, že se zřítily schody, takže se tam musíme dostat okny, což ale samozřejmě přizívuje oheň.“

Katie viděla, že plameny uvnitř v tanečním studiu stále poskakují, jako by se škodolibě vysmívaly hasičům, kteří se je snažili uhasit.

„Máte nějakou představu o tom, jak ten požár mohl vzniknout?“

Matthew Whalen pokrčil rameny. „Nechci předbíhat. Tyhle staré domy mají tendenci se velice rychle rozhořet, jakmile chytanou, něco jako krbová kamna. Mají zvenku silné zdi, ale uvnitř je to samé prožrané dřevo, lak a špatně těsnící dveře. Ale jak říkám, ten oheň je nezvykle intenzivní. Aniž bych chtěl zaujímat nějaké oficiální stanovisko, řekl bych jen to, že by mě nepřekvapilo, kdyby byl požár založený úmyslně.“

Přes vznášející se šedý opar kouře Katie viděla, jak hasič po straně budovy vypáčil okenní rám. Hodil ho do uličky pod sebe, kde se kusy dřeva s praskotem roztříštily. S dýchací maskou na obličejí potom hasič spolu s pomocí dalších dvou kolegů

přelezl přes konec žebříku oknem dovnitř na podestu v prvním patře.

Z čelní strany budovy hasiči skrápěli vodou poslední plameny ve studiu. Z hlavních oken se valilo ven tolik kouře, že chvílemi nebyla vůbec vidět.

„Moc nevěřím tomu, že najdeme nějaké přeživší,“ poznamenal Matthew Whalen. „Tady Jim se vyptával několika svědků hned poté, co sem dorazil, a nikdo z nich neviděl nikoho mávat z oken ani jinou známku života.“

Poručík Phelan přikývl. „Viděli jenom plameny. Jeden z nich říkal, že to tam vypadá jako v pekle. Neslyšeli nikoho křičet ani volat o pomoc.“

Inspektor Cafferty sledoval dav přihlížejících, ale nyní přistoupil k Whelanovi a Katie a zastavil se vedle nich. Byl to hubený vážný muž s nosem jako skoba a mateřským znamínkem na bradě. „Dobrý den, madam. Matko Boží, tohle je strašné, vidíte? Řekl bych, že to je rozhodně ten nejhorší oheň, který jsem kdy viděl. Ten požár v restauraci N-Steak House minulý měsíc byl ošklivý, ale aspoň se nikomu nic nestalo. Doufám, že se někomu z těch chudáků nějak podařilo dostat ven, ale myslím, že to není moc pravděpodobné.“

Začínalo lehounce poprchávat, a tak když Katie zvedla hlavu ke střeše budovy, zaclonila si oči rukou. Nevěděla přesně, proč se dívá nahoru. Možná ji k tomu přimělo praskání lámačích se krovů a rachot břidlicových tašek padajících na půdu. Teď si ale byla jistá, že zahlédla, jak se nad domovní zdí něco tmavého pohnulo. Nejdřív ji napadlo, že to mohl být holub, ale připadalo jí nepravděpodobné, že by se holub usadil na střeše hořící budovy. Možná se tam jen překotil ohořelý trám, ale zdálo se jí, že to, co zahlédla, bylo zaoblenější. Mohla to ale být jen komínová stříška.